

Fald ikke være bleven taget for god, og Ejerne af det Blad, jeg har den Ære at redigere, have vistnok slet ikke tænkt paa at søge dette Privilegium. Sagen er jo nemlig den, at skønt Socialdemokratiet har vokset sig frem til at vinde almindelig Anerkendelse hos Befolkningen i dette Land, er det dog ikke vokset frem til at vinde officiel Anerkendelse, og ikke til at vinde Anerkendelse paa højeste Steder. Havde det været i Frankrig, hvor man har en socialistisk Indenrigsminister, kunde der maaske være Tale om, at Socialdemokratiet kunde søge et saadant Privilegium, men jeg maa sige, jeg ved ikke, om man har den Slags Institutioner i Frankrig. I og for sig er det mig lige kært; jeg har lige gode Venner baade i „Nordjylland“ og i „Aalborg-Stiftstidende“; jeg kunde under alle Omstændigheder ikke have været den heldige. Jeg har kun ønsket at fremdrage dette Forhold her for at faa at vide af den højtærede Minister, om han nu ogsaa er aldeles vis paa, at disse tre Mænd, der have faaet Privilegiet, virkelig ogsaa ere de faktiske Ejere af Bladet „Nordjylland“.

Ordføreren (C. Hage): Ved at omtale Ændringsforslagene til § 19 bemærkede den ærede Minister i Gaar med Hensyn til det Punkt, der omtales i Betænkningens Nr. 70, at han kunde se sig nødsaget til eventuelt, naar de 350 Kr., hvorom det drejer sig, blive nægtede, at bruge Pengene paa en anden Konto. Det er mig ikke klart, hvad den ærede Minister sigtede til, saa jeg kan ikke her sige noget derom hverken for eller imod; men hvis disse 350 Kr. vare det eneste, der stod den ærede Minister og Finansudvalget imellem, antager jeg nok, man kunde sige, det var Solskinsvej. Det er desværre ikke saa. Der er de to større Spørgsmaal, som jeg fremdrog i Gaar, og som den ærede Minister udførlig har omtalt i Gaar og i Dag. Jeg havde haabet, at den ærede Ministers Udtalelser havde været saadanne, at de kunde have tjent til at fjerne den Mistemning, der er til Stede, og bringe Modsætningen mellem den ærede Minister og Finansudvalget til at svinde. Jeg maa med Beklagelse sige, at just det modsatte er Tilfældet. Den ærede Ministers Udtalelser have tjent til stærkt at understrege og skærpe Modsætningen.

Maa jeg først tale om Stiftstidenderne. Der var her to Spørgsmaal, som jeg i Gaar henstillede til Oplysning og Besvarelse af den ærede Minister. Det ene var, hvorfor

han havde afbrudt de Forhandlinger, der vare indledede med Finansudvalget og paa tværs af alle Forudsætninger havde benyttet Juleferien til, uden at afvente Finansudvalgets Svar, at udstede det Privilegium, om Betingelserne for hvis Udstedelse Forhandlingerne havde drejet sig. Det andet Spørgsmaal var, hvilke Grunde den ærede Minister havde haft til at tage Privilegiet bort fra det Blad, hvortil det hidtil havde været knyttet, og overdrage det til et andet Blad. Med Hensyn til det første Spørgsmaal svarede den ærede Minister saaledes: „Jeg var nødt til at handle; Sagen havde Hastværk; det var presserende. Jeg burde i Virkeligheden have afgjort Sagen allerede tidligere; af Hensyn til at forebygge Tvivl om de officielle Bekendtgørelsers Retsgyldighed, kunde jeg ikke vente længere; det var min Pligt at træffe en Afgørelse. Det har været mig magtpaaliggende at søge Forhandling med Finansudvalget om den Ting. Jeg har søgt denne Forhandling saa hurtigt, jeg kunde; jeg talte med Finansudvalget, og haabede jeg at faa hurtig Svar. Dette Svar fik jeg ikke; jeg havde sat den 1ste Januar 1901 som yderste Termin, inden hvilken Afgørelsen skulde træffes. Saa handlede jeg paa egen Haand. Men jeg har bestræbt mig for paa alle Punkter at handle i Overensstemmelse med Finansudvalgets Ønsker. Jeg fastsatte en Afgift, svarende til Halvdelen af Indtægten af de offentlige Bekendtgørelser. Jeg inødekom de Henstillinger, som man i Udvalget havde gjort med Hensyn til Varigheden af Privilegiets Gyldighed. Kort sagt, jeg har paa alle Punkter gjort, hvad Finansudvalget har ønsket. Det er mig en dyb Skuffelse, og det er med den yderste Forundring, at jeg nu hører, at Finansudvalget ikke er tilfreds og fornøjet med min Optræden. Men jeg haaber, at man ved nærmere Overvejelse vil yde mig den fulde Anerkendelse, som min Handlemaade fortjener.“— Saaledes lød den ærede Ministers Forklaring. Med Hensyn til den store Hast, som Sagen havde, forholder det sig nu saaledes, at Ejerinden af „Aalborg-Stiftstidende“ Enkefru Rée, døde, jeg ved ikke rettere, end at det var i August Maaned i Fjor. Privilegiet henstod altsaa ufornyet i omtrent 4 Maaneder, men saa kunde det efter Ministerens Sigende umulig vente længere. Kammerherreinde Berling døde i Slutningen af 1894 eller Begyndelsen af 1895, og „Berlingske Tidende“s Privilegium henstod derpaa ufornyet indtil Sommeren 1896, medens Regering og Rigsdag i to Samlin-